

Historie sboru NP

Nevím, jak dřív, ale v 80. letech nebyla dejvická mládež nikterak zpěvavá. Svědčí o tom například reakce presbytera Z. S. na farářovo oznámení, že v neděli bude mládež účinkovat při bohoslužbách: "Danieli, hlavně ať nezpívají!" Přesto se však našlo několik sdruženeců, kteří se usnesli cestou z koncertu tehdy výborného sboru Canticum sacrum (fungujícího při evangelické bohoslovecké fakultě), že "něco takového musíme v Dejvicích taky založit". "A ty nás povedeš, protože jediná děláš profesionálně muziku," řekli mi. Jak prosté!

I byl vypsán konkurs na volná místa do všech hlasových skupin zakládaného sboru. Přihlásili se tehdy skoro všichni mládežníci následující příkladu několika nadšených intonujících vrstevníků. Památného 19. února 1986 posuzovala dvoučlenná porota bedlivě výkony i "výkony" všech adeptů. Kdo se styděl zpívat před ostatními povinnou písničku o Vitouškovi u panského dvora (a to byla většina), mohl se uchýlit za plentu, což bylo ze zadu nasvícené promítací plátno - takže uchazeč byl v té chvíli vlastně hercem japonského stínového divadla. Porota bodovala nejen intonaci, hlasovou techniku, rytmus, ale také odvalu, společenský oděv, zájem o koncertní život či úkol, který si adept stanovil - např. nosič not, svačinářka, člen korespondent, tajemník, šatnář atd. (Časem se ale přestalo na plnění úkolů dohlížet, nebo si dotyčný pěvec vyložil závazek po svém: například bas P. H., který si dal za úkol rozvoz zpěvaček, rozvážel ze zkoušek pouze jedinou - sopranistku A. D. - tak dlouho, až se s ní oženil.) Po sečtení výsledků vyšel najevo překvapivý závěr: všichni získali 59 bodů, splnili limit a byli přijati!

Po 18 letech existence pěveckého sboru se už jen shovívavě usmíváme, když si vzpomeneme na začátky: na první zkoušce jsme ihned zjistili, že žádné čtyřhlasy, ba ani obyčejný dvojhlas nezvládneme. A tak jsme přistoupili k jednoduché jednohlasé písničce Ó chlapci milí, dcerušky, která používá 6 tónů. I když naše výkony při bohoslužbách bývaly na hranici poslouchatelnosti, pochválily nás vždycky po takovém vystoupení hodné sestry z Křesťanské služby: "Vás ale bylo hodně!"

Na první čtyřhlas došlo až za mnoho měsíců. Když jsme po letech tuto historickou nahrávku poslouchali, pravil basista B. R.: "To mi připomíná ten vtip, jak říká dirigent amatérskému orchestru: 'Pánové ta skladba je v H dur a má pět křížků. Prosím vás, hrajte tam aspoň dva!'"

Asi čtyři roky byly opravdu - co se zpívání týče - velmi, velmi krušné. Ale pěvci byli spolu rádi a vytvořili pěkné společenství, do něž přivedli občas nějakého svého známého - a ten často zůstal. Sbor se rozrůstal o další mladé lidi z jiných církví i "ze světa". Pěvecký sbor a duchovní hudba jsou opravdu dobré misijní pole. A najednou se začalo dařit i zpívání.

Kromě mateřského dejvického sboru, kde Naši pěvci zpívají samozřejmě nejčastěji a rádi, zajíždějí i do jiných evangelických sborů (pražské sbory, Jičín, Soběhrdy, Kladno, Nymburk, Libčice, Teplice, Dobříš, Brandýs nad Labem, Polička, Mělník), zpívají na ekumenických bohoslužbách i na benefičních koncertech v různých kostelech (Martin ve zdi, bazilika sv. Markéty na Břevnově, Betlémská kaple, Nejsvětější Salvátor, bazilika sv. Jakuba, kostel sv. Antonína, sv. Františka z Assisi, kostel sv. Fabiána a Šebestiána s Domovem sv. rodiny, Rumburk), v evangelickém domově důchodců v Krabčicích, v uprchlickém táboře Jezová, na celovečerních koncertech (sv. Jiljí, kostel Chřibská, Jetřichovice, synagoga Kolín, Mikuláš na Malé Straně, přímý přenos koncertu z budovy Českého rozhlasu v Praze, Salvátor, zámek Dobříš), spolupracovali na rozhlasových i TV přenosech bohoslužeb (hl. Dejvice, dále Erfurt, Bern, novoroční bohoslužby u sv. Víta). Na konci sezóny 2003/2004 měli "na kontě" 217 vystoupení.

Do zahraničí vyjel sbor poprvé těsně po revoluci (duben 1990), a to do německého Rothenburgu o. d. T. (s nímž navázal dejvický evang. sbor partnerství a přátelství díky Marku Světlíkovi). V Německu pak pěvci zpívali ještě v letech 1994, 1995, 1997, 1998. Dva zájezdy se konaly r. 2000, na německou půdu se pěvci vrátili ještě r. 2002 a 2004. Prvním (a posledním) "mimokontinentálním" zájezdem byla r. 1992 Anglie - na pozvání sboru United Reform Church z londýnského Regent Square. Zájezd vedl náš nezapomenutelný Igor David Nadrchal, jenž zemřel o tři roky později ve věku 29 let.

Ve Švýcarsku jsme byli dvakrát v r. 1995 (někteří klaustrofobikové si určitě pamatují noclehy v protiatomových krytech), dále r. 1997, kdy jsme ve Vevey účinkovali na odhalení pomníku Jana Palacha, a konečně r. 2001 - to jsme dostali pozvání na Mezinárodní festival duchovní hudby ICMF v Bernu. Krásně bylo taky ve Francii, která navazovala r. 1995 na Švýcarsko. Tehdy jsme zájezd zakončili krátkým, ale intenzivně prožitým pobytem v komunitě v Taizé.

Roku 1998 a 1999 jsme zkusili - podle biblického "všeho zkuste, co je dobré, toho se přidrže" - soutěž: na mezinárodních Pražských dnech sborového zpěvu jsme byli poprvé čtvrtí a podruhé jsme už získali zlatý pohár. Téhož roku jsme vydali první CD s názvem "Neznámá duchovní hudba" (prvonahrávky lužickosrbských autorů Kocora a Krawce a Chřibské mše C. F. Pohla). Druhé CD "ECCE!" bylo natočeno r. 2004 a uslyšíte na něm duchovní skladby českých autorů Tůmy, Artapsa, Komenského, Rataje a Marešové.

K těm dvěma posledním autorům: jsou to dlouholetí členové a opory dnes pětáctyřicetičlenného sboru, všestranní muzikanti: zpěváci, instrumentalisté i sbormistři, když je třeba. Ještě je třeba zmínit výborného varhaníka Lukáše Vendla, který se řízením pěvců už mockrát a skvěle pomohl. Těch, kdo se na chodu tělesa podílejí, je hezká řádka (v čele s jednatelkou Věrou Tichou) - a já se raději nechci pouštět do dalšího výčtu jmen, protože bych určitě někoho zapomněla. Jedno poděkování, a to nejdůležitější, však musím vyjádřit: je to poděkování Pánu Bohu, který nám dává toto krásné společenství s tolika hezkými zážitky už taková léta. Jemu buď sláva, díky, čest.

Lydie Härtelová